

KAPITOLA 1

Nový Galáctico

2. září 2013

„EL NUEVO JUGADOR DE REAL MADRID, GARETH BALE.“

„Nový hráč Realu Madrid, Gareth Bale.“ Když vyslovili jeho jméno, stadion se otřásl v základech. Tleskaly mu tisíce fanoušků, a ti ho povzbuzovali mimořádně hlasitým zpěvem. „*Bale! Bale! Bale!*“ vykřikovali jeho jméno a mnozí z nich je měli na tričce. Gareth tomu nemohl uvěřit – nebyl to přitom jeho debut. Neběhal tu jako křídelní útočník; měl na sobě oblek. Pouze tušil, že atmosféra pro hru bude báječná. Když se zvedl a vyšel na pódium, zhluboka se nadechl a v duchu si řekl,

že musí zůstat klidný. Už to nebyl ten ostýchavý chlapec jako kdysi, ale na tento druh pozornosti přesto nebyl zvyklý.

Ani nervozita však nemohla Garethovi sebrat úsměv z tváře. Bylo to tu: nejslavnější klub na světě, domov *Galácticos*, největších superstar fotbalového světa. Luís Figo, Ronaldo, Raúl González, David Beckham, Cristiano Ronaldo... a nyní Gareth Bale. Jako kluk sedával s otcem na tribuně místního stadionu Ninian Park, sledovali, jak strýc Chris hraje, a představovali si, že jsou na stadionu Bernabéu a že tým Cardiff City je slavný jako Real Madrid. Nyní ten sen žil. Tentokrát byl tou hvězdou on, Gareth, nikoli jeho strýc.

Když Gareth přistoupil k mikrofonu, zamával fanouškům a pak svým drahým. Byl nesmírně nadšen tím, že se jeho velkého dnu všichni zúčastnili: jeho matka Debbie a otec Frank, děda Dennis, starší sestra Vicky, nejlepší kamarád Ellis a samozřejmě jeho přítelkyně Emma a jejich krásná malá dcerka Alba. Věděl, že bez jejich bezmezné podpory by to sem nikdy nedotáhl.

Když se publikum trochu uklidnilo, Gareth začal: „*Es un sueño para mi jugar para Real Madrid.*

Gracias por esta gran acogida. ¡Hala Madrid!“ To byla první španělská slova, která se naučil, a samozřejmě šlo o ta nejpodstatnější. Nacvičoval je celé dny, aby je nezapomněl ani pod nápořem nadšení. „Hrát za Real Madrid je mým snem. Děkuji vám za toto náramné přijetí. Do toho, Madrid!“ Ohlas byl tak neuvěřitelný, tak hlasitý, že se musel v polovině odmlčet.

A pak přišel okamžik, na který všichni čekali, zvláště pak Gareth. Mnohokrát si říkal, jaké by to bylo, a teď se to skutečně dělo. Prezident Realu Madrid pozvedl slavné bílé tričko a ukázal, že je na něm vzadu velkými černými písmeny napsáno jeho jméno: BALE. Blesky fotoaparátů blikaly a dav znovu zaburácel. Byl teď *Galáctico* – nejdražší ze všech –, a proto mu jeho staré tričko s číslem 3 už nebylo dost dobré. Během poslední sezóny v Tottenhamu nosil číslo 11, stejně jako jeho hrdina z dětství, neuvěřitelný křídlový hráč Manchesteru United Ryan Giggs.

V Realu Madrid nosil číslo 11 v roce 2004 Michael Owen a v roce 2007 Arjen Robben. Gareth byl hrdý na to, že na ně může navázat, ale zároveň byl odhodlán si toto číslo přivlastnit. Když

sledoval dění kolem sebe, nemohl se dočkat největší výzvy svého života. Byl nejdražším hráčem na světě a věděl, že bude pod velkým tlakem, aby se stal jedním z úplně nejlepších hráčů všech dob, stejně jako jeho spoluhráč Cristiano Ronaldo.

Když žongloval s míčem v kotli Bernabéu, vzpomněl si Gareth na dny, které jako malý kluk trávil v caedelynském parku ve velšském Cardifu. Protože byl v pubertě rychlý jako blesk, rodina a trenéři předvíдали, že dosáhne velkých úspěchů, ale tohle nikdo nečekal. V Southamptonu i v Tottenhamu zažil obtížná období, když se zdálo, že by Garethův dětský sen mohl skončit kvůli zranění. Ale velšský drak bojoval dál, aby se dostal až na špici.

KAPITOLA 2

Strýc Chris, hrdina Cardiffu

GARETH SKORO NESPAL, ale přesto nebyl unavený. Nikdy nebyl tak nadšený. Dnes, onoho podzimního dne roku 1992, se půjde poprvé v životě podívat, jak jeho strýc Chris – Chris Pike – hraje za Cardiff City. Už ho jednou viděl vstřelit gól v televizi, ale nikdy ne naživo na sportovišti Ninian Park s tisíci dalších fanoušků. Teď, když mu byly tři roky, jeho táta Frank usoudil, že už je konečně dost starý, aby ho mohl vzít na zápas.

Gareth se nemohl dočkat. Ráno ubíhalo nesmírně pomalu. Sledoval hodiny a přál si, aby už byly tři odpoledne. Aby si ukrátil dlouhou chvíli,

přiměl sestru, aby stála v chodbě a dělala brankáře, zatímco on kopal jako jeho strýc. Vicky nebyla moc dobrý brankář a měkký míč prolétal kolem ní. *GÓL! GÓL! GÓL! Davy šílí! Konečně!* Ve 13:45 stál Gareth připravený u dveří a měl na sobě modré tričko týmu Cardiff City a modrobílou šálu, kterou mu dal strýček k Vánocům.

„Garethe, cestou na stadion se musíš tatínka pořád držet za ruku,“ řekla mu maminka Debbie, když mu zapínala bundu a do kapes mu dávala rukavice. „Bude tam spousta lidí a snadno by ses mohl ztratit a zmeškal bys ten zápas. A to bys nechtěl, vid? Tak mi slib, že se budeš tatínka pěkně držet za ruku.“

„Slibuju, mami!“ Gareth svou ustaranou matku ale ve skutečnosti příliš nevnímal. Přemýšlel o tom fotbalovém zápase a o tom, kolik gólů jeho strýc Chris vstřelí. Tatínek Garethovi vysvětlil, že strýc je hvězdným kanonýrem Cardiffu, jejich nejlepším střelcem po tři roky v řadě. Když bude mít štěstí, možná uvidí, jak strýc Chris dává hattrick.

Aby se dostali na stadion, museli jet vlakem, což bylo pro malé dítě dobrodružství samo o sobě. Když dorazili na místní nádraží, měli dost

času, aby viděli, jak na nástupiště pomalu přijíždí jejich courák. Brzy už projížděli pod nadchodem, kterým chodívali do caedelynského parku. Z klidného a zeleného Whitchurche mířili do hlučného a lidnatého centra města. Gareth se díval z okna, za nímž ubíhala krajina a krásné zahrádky postupně střídaly velké, ošklivé budovy.

„Tati, kolikrát jsi viděl Cardiff hrát? Pětkrát? Desetkrát? Stokrát?“ zeptal se, když ho omrzel výhled.

Frank se tomu nárůstu čísel zasmál. „Nejsem si jistý, synku, ale teď už to bude jistě ke stovce. Utkání Bluebirds jsem chodil sledovat dlouho předtím, než za ně tvůj strýc začal hrát... Dokonce dlouho předtím, než ses narodil!“

S každou zastávkou na cestě začínalo být ve vlaku čím dál tím víc rušno a hlučno. Od hlavního nádraží v Cardiffu mnozí fanoušci nacvičovali popěvky a probírali nejlepší taktiku týmu. Mnozí hráči zjevně nebyli oblíbení, ale zdálo se, že strýce Chrise mají rádi všichni. Ze stanice Ninian Park to bylo na hřiště jen kousek pěšky, ale zdálo se, že cesta potrvá mnohem déle, protože v ulicích byla spousta lidí.

Byl to ještě lepší zážitek, než ve který Gareth doufal. Držel se táty za ruku a prošel s ním modrými turnikety a společně vystoupali po modrých schodech k modrým sedadlům. Stadion se zdál ohromně velký a hráči, kteří se dole rozehřivali, nesmírně malí. Pokusil se najít svého strýce. Byl v pokutovém území a střílel na brankáře. Gareth mu mával a mával, ale strýc ho samozřejmě neviděl. Byl soustředěn na hru a v davu bylo nekonečno tváří.

Když hra začala, nastal neuvěřitelný hluk. Fanoušci Cardiff City nepřestali ani na chvíli skandovat hesla na povzbuzení svého týmu. Gareth mnohá slova neznal, ale připojil se tleskáním a výkřiky „Cardiff, do toho!“ Říkal si, že musí tatínka poprosit, aby ho ty popěvky později naučil. Po dvaceti minutách zahrál obránce Cardiffu dlouhou přihrávku a strýc Chris vyběhl na bran-ku. Fanoušci začali vstávat ze sedadel a volali, ať skóruje... ale brankář vyběhl proti němu a úspěšným zákrokem mu to znemožnil. O poločase bylo skóre stále 0:0 a otec, sedící na vedlejším sedadle, působil nervózně. Ale proč? Gareth si byl jistý, že strýc Chris vstřelí gól a zajistí jim výhru.

A tak se stalo. Čas ubíhal a křídelní útočník Cardiffu kličkoval s míčem vpravo a kopl ho hluboko do pokutového území. Gareth sledoval, jak se míč vznáší, jakoby zpomaleně, vzduchem a míří přímo k hlavě... strýce Chrise! Ten vyskočil výš než obránce a míč prolétl kolem brankáře do horního rohu sítě. 1:0!

Jeho strýc vyběhl vstříc fanouškům Cardiffu, aby to oslavil, a nadšeně mával rukama. Všichni byli v tu chvíli na nohou, ale malý Gareth nic neviděl. Zatahal proto otce za rukáv a Frank zvedl svého syna na ramena, aby líp viděl. Gareth z výšky povzbuzoval a povzbuzoval, až začal chraptět. „To je můj strejda!“ říkal fanouškům okolo. Byl to nejkrásnější pocit na celém světě.

Zápas skončil 1:0, a když odcházeli domů, Gareth se zeptal otce, jestli půjdou i na další zápas.

„Jestli budeš hodný, tak ano,“ odpověděl Frank a zakřenil se. Potom vyndal rozpis utkání. „Tak, Cardiff hraje příští sobotu v Bury, ale týden poté budeme hrát proti Gillinghamu na domácí půdě.“

Dva týdny?! Bude muset čekat čtrnáct dní?! Připadalo mu to jako věčnost. No, jestli se nebude moct na fotbal každý den chodit dívat, tak ho

bude každý den hrát; a když ho bude každý den hrát, bude lepší a lepší, až bude tak dobrý jako jeho strýc. Nebo možná ještě lepší.

Když dorazili domů, matka jim otevřela dveře. „Bavilo tě to utkání, synku?“ zeptala se, když mu pomáhala z kabátku.

Ta otázka byla ale bezpředmětná, protože z Garethova úsměvu bylo evidentní, že ano.

„Mami, bylo to báječné! Vyhráli jsme 1:0 a strýček Chris skóroval! Až vyrostu, budu fotbalista zrovna jako on! Tati, půjdeme zítra do parku trénovat?“